

A black and white photograph of Virginia Vallejo and Pablo Escobar. Virginia Vallejo is in the foreground, looking slightly to the right with a subtle smile. Pablo Escobar is in the background, looking directly at the camera with a serious expression. The background is dark.

VIRGINIA VALLEJO

Mijn leven met
de gevaarlijkste
drugscrimineel
ter wereld

Ik was de vrouw van
ESCOBAR

TRUE CRIME

Ik was de vrouw van Escobar

VIRGINIA VALLEJO

Uitgegeven door Xander Uitgevers BV
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Oorspronkelijke titel: *Amando a Pablo, odiando a Escobar*
Oorspronkelijke uitgever: Random House Mondadori, Spanje
Vertaling: Textcase, Deventer, César Noordewier en Imke Zuidema
Omslagontwerp: Sander Patelski
Omslagbeeld: Hernán Díaz
Zetwerk: Studio Spade voor Textcase

Copyright © 2007 Virginia Vallejo
Copyright © 2017 voor de Nederlandse taal:
Xander Uitgevers BV, Amsterdam

Eerste druk 2017

ISBN 978 94 0160 652 3 | NUR 320

De uitgever heeft getracht alle rechthebbenden te traceren. Mocht u desondanks menen rechten te kunnen uitoefenen, dan kunt u contact opnemen met de uitgever. Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

INHOUD

Inleiding	9
-----------	---

I DAGEN VAN ONSCHULD EN HOOP

Het koninkrijk van het witte goud	19
Pablo for president	39
Vraag maar, niets is te gek	53
Dood aan de ontvoerders	65

II DAGEN VAN GLORIE EN AFGRIJZEN

De liefkozing van een revolver	79
Twee toekomstige presidenten en <i>Twintig liefdesgedichten</i>	88
De minnares van de bevrijder	104
Aan de duivel overgeleverd	116
Een lord en een <i>drug lord</i>	124
De zevende rijkste man van de wereld	139
<i>Cocaine Blues</i>	157
Niet dat varken dat rijker is dan ik!	176
Onder de hemel van Nápoles	204
Het paleis in brand	226
Tarzan vs. Pancho Villa	250
Ben je Parijs zo snel al vergeten!	277
Een diamant en een afscheid	302

III DAGEN VAN AFWEZIGHEID EN STILTE

The Cuban connection	329
De koning van de terreur	350
Vandaag is het feest in de hel	384
Namenlijst	395

*Voor mijn doden
voor de helden en schurken*

*Samen zijn we één
vormen we één natie*

*Slechts één enkel atoom
zich oneindig splijtend
nu en altijd en in de eeuwen der eeuwen.*

INLEIDING

Dinsdag 18 juli 2006, zes uur 's ochtends. Drie geblindeerde auto's van de Amerikaanse ambassade halen me op bij het appartement van mijn moeder in Bogota om me naar het vliegveld te brengen. Daar staat een vliegtuig met ronkende motoren op me te wachten, met bestemming Noord-Amerikaans grondgebied. Met hoge snelheid rijdt een voertuig met zwaarbewapende veiligheidsagenten voor ons uit en een derde auto volgt. De vorige avond heeft het hoofd veiligheidsdienst van de ambassade me gewaarschuwd dat zich verdachte personen ophouden aan de andere kant van het park waarop het gebouw uitkijkt. Hij heeft opdracht gekregen me te beschermen; ik mocht onder geen beding in de buurt van de ramen komen en voor niemand opendoen. Een uur eerder is er al een auto met mijn meest waardevolle bezittingen vertrokken; het is de auto van Antonio Galán Sarmiento, voorzitter van de Raad van Bogota en broer van Luis Carlos Galán, de presidentskandidaat die in augustus 1989 is vermoord op bevel van Pablo Escobar Gaviria, de baas van het Medellínkartel.

Nadat er anderhalf jaar jacht op hem was gemaakt, werd mijn voormalige minnaar Pablo Escobar op 2 december 1993 met kogels doorzeefd. Er kwam heel wat bij kijken om hem uit te schakelen: een beloning van vijftig miljoen dollar; een speciaal hiervoor opgeleid

Colombiaans politiecommando; de inzet van ongeveer achtduizend man behorend tot staatsveiligheidsorganisaties, rivaliserende drugskartels en paramilitaire groeperingen; tientallen agenten van de DEA, de FBI en de CIA, de Navy Seals en de Delta Force van de Noord-Amerikaanse strijdkrachten; Amerikaanse overheidsvliegtuigen met speciale radarapparatuur en financiering door de rijkste lieden van Colombia.

Twee dagen hiervoor heb ik in de krant *El Nuevo Herald* van Miami de voormalig senator, voormalig minister van Justitie en voormalig presidentskandidaat Alberto Santofimio Botero, ervan beschuldigd dat hij achter de aanslag zat tegen Luis Carlos Galán. Ook de ‘gouden lijntjes’ tussen de grote drugsbaronnen en de Colombiaanse presidenten kwamen voor zijn rekening. Het ‘Dagblad van Florida’ heeft een kwart van de voorpagina van de zondagseditie en een hele binnenpagina aan mijn verhaal gewijd.

Álvaro Uribe Vélez, die met meer dan zeventig procent van de stemmen net is herkozen als president van Colombia, bereidt zich op dat moment voor op zijn inhuldiging op 7 augustus. Na mijn aanbod aan het Openbaar Ministerie om tegen Santofimio te getuigen heeft de rechter in deze zaak het proces abrupt afgebroken. En dat terwijl het eigenlijk nog zeker twee maanden zou doorgaan! Bovendien heeft de voormalig president, nu ambassadeur van Colombia in Washington, ontslag genomen, heeft Uribe de aanstelling van een andere voormalig president als ambassadeur in Frankrijk moeten uitstellen en is er een nieuwe minister van Buitenlandse Zaken benoemd. Want de vorige wordt de nieuwe ambassadeur in Washington!

Mocht ik geen bescherming krijgen, dan weet de Noord-Amerikaanse overheid heel goed dat ik hoogstwaarschijnlijk binnen een paar dagen uit de weg geruimd zal worden, zoals een van de twee getuigen in de zaak tegen Santofimio is overkomen. Als ik verdwijnt wordt ook meteen de waarheid over een van de meest spraakmakende misdrijven in de recente geschiedenis van Colombia in de doofpot gestopt. Tegelijk zal alle waardevolle informatie over de alarmerende invloed van de drugshandel op de hoogste niveaus van de presidentiële, politieke, juridische en militaire macht en van de mediawereld, onder het tapijt worden geveegd.

Ambtenaren van de Amerikaanse ambassade staan bij de vliegtuigtrap om zo dadelijk de koffers en dozen – die ik in alle haast met een stel vrienden heb gepakt – in het vliegtuig te laden. Nieuwsgierig staren ze me aan, zich waarschijnlijk afvragend waarom de media en nu ook hun regering ineens zo'n belangstelling tonen voor een vermoed ogende vrouw van middelbare leeftijd. Een twee meter lange, in Hawai-shirt geklede *special agent* van de DEA, die zich voorstelt als David C., is aangewezen om me te begeleiden naar Amerikaans grondgebied. Het tweemotorige vliegtuig zal over zes uur aankomen in Guantánamo – de Noord-Amerikaanse legerbasis in Cuba. Daar blijven we een uur om te tanken, waarna het nog twee uur vliegen is naar Miami.

Ik ben pas gerust als ik achter in het vliegtuig twee dozen zie liggen met bewijsmateriaal tegen de reeds veroordeelde Thomas en Dee Mower. Zij zijn eigenaren van Neways International in Springville Utah. Deze multinational krijgt nog een vordering uit 1998 van dertig miljoen dollar van mij voor de kiezen. Een Amerikaanse rechter had slechts acht uur nodig om de Mowers schuldig te bevinden aan een fractie van de misdrijven die ik al acht jaar bij de Colombiaanse justitie tracht te bewijzen. Maar iedere poging van mij tot samenwerking met het kantoor van Eileen O'Connor in het Department of Justice (DOJ) in Washington én met vijf attachés van de Internal Revenue Service (IRS) van de Amerikaanse ambassade in Bogota is stukgelopen. Toen hun persbureau er namelijk achter kwam dat ik de DOJ, de IRS en de FBI telefonisch had benaderd, werd me al snel duidelijk dat dit niet in goede aarde viel.

Deze reacties hebben weinig tot niets te maken met de Mowers, maar des te meer met alles wat ik weet over Pablo Escobars betrekkingen met politici. Op de Amerikaanse ambassade werkt een voormalig medewerker van Francisco Santos, de vicepresident van de republiek, wiens familie eigenaar is van uitgeverij El Tiempo. Het conglomeraat van gedrukte media heeft door die connectie toegang tot een gigantisch deel van de reclamerichtsnoeren van de staat, tevens de grootste adverteerder van Colombia. Bovendien hangt er een overname door een van de grootste Spaanstalige uitgeversconcerns in de lucht. Een gelukkiger omstandigheid is toch nauwelijks denkbaar? Weer een ander lid van die familie, Juan Manuel Santos, is onlangs benoemd tot minister van Defensie en

mag in die functie de vloot van de Colombiaanse Luchtmacht moderniseren. Zo veel toegeeflijkheid van de staat voor maar een enkele media-familie kan niets anders betekenen dan dat er een luchtje aanzit. Het garandeert niet alleen de onvoorwaardelijke steun voor de zittende regering, maar ook het absolute stilzwijgen van de grootste Colombiaanse krant – dus pas op voor doña Virginia! – over het verleden van meneer de president.

Een verleden dat al bij de Amerikaanse overheid bekend is. En reken maar dat ik het ook heel goed ken...

Na zo'n negen uur bereiken we Miami. Al een maand lang verga ik van de buikpijn, en dat begin ik nu toch wel zorgelijk te vinden. Ik ben in geen zes jaar meer bij een arts geweest, want mijn hele vermogen plus de opbrengsten van het project van Thomas Mower zijn door hem achterovergedrukt.

Het hotel, onderdeel van een bekende keten, is groot en onpersoonlijk, net als mijn kamer. Algauw melden zich enkele ambtenaren van de DEA. De inhoud van mijn zeven Gucci- en Vuitton-koffers wordt met de grootste argwaan bekeken. Daar zit alleen maar afgedragen Valentino-, Chanel-, Armani- en Saint Laurent-kleding in en de kleine collectie gravures die ik al zo'n dertig jaar in mijn bezit heb. De komende dagen zal ik een aantal van hun leidinggevendenden ontmoeten en een onderhoud hebben met Richard Gregorie, de openbaar aanklager in het proces tegen generaal Manuel Antonio Noriega. Ze verwachten dat ik inlichtingen verschaf over Gilberto en Miguel Rodríguez Orejuela, de hoogste leiders van het Calikartel. De rechtszaak tegen deze aartsvijanden van Pablo Escobar wordt voorgezeten door dezelfde openbaar aanklager die de veroordeling van de Panamese leider Noriega voor elkaar kreeg, en is over een paar weken in een rechtbank in de staat Florida. Als ze schuldig bevonden worden kan de Amerikaanse staat niet alleen de rechtbank om levenslang of het equivalent hiervan verzoeken, maar ook het gehele fortuin van de drugsbaronnen opeisen: 2,1 miljard dollar, een bedrag dat reeds bevroren is. Ik vraag de agenten heel beleefd

om een aspirientje en een tandenborstel, maar ze zeggen dat ik die maar moet kopen. Als ik ze uitleg dat mijn hele kapitaal uit twee muntjes van vijftientig dollarcent bestaat, weten ze een piepkleine tandenborstel voor me te versieren, zo eentje die je in een vliegtuig voor noppes krijgt.

‘U bent vast al een hele tijd niet in een Amerikaans hotel geweest...’

‘Zeker weten. In mijn hotels in New York en Beverly Hills lagen aspirines en tandenborstels altijd voor het grijpen. En rozen en rosé champagne!’ Ik zucht weemoedig. ‘Maar nu ben ik, dankzij een stelletje veroordeelden uit Utah, zo platzak dat zelfs een simpel aspirientje een ongekende luxe is.’

‘Aspirine in een hotel kun je vergeten hier. Dat moet op recept. En hier betaal je je blauw aan artsen. Even een dutje doen is net zo effectief, en kost niets. Overigens, u mag de kamer niet uit, om veiligheidsredenen. En met niemand praten, zeker niet met de pers! Dus ook niet met journalisten van de *Miami Herald*! De Amerikaanse overheid kan u op dit moment geen enkele garantie geven. Alles hangt van uzelf af. En... wij hebben wél mooi uw leven gered, vergeet dat niet!’

Ik bedank ze voor alles en zeg dat ze zich echt geen zorgen hoeven te maken. Ik kan toch geen kant op. Bovendien help ik ze herinneren dat ik zelf heb aangeboden te getuigen in diverse uitzonderlijk belangrijke rechtszaken, zowel in Colombia als in de Verenigde Staten.

David – de DEA-agent – en de anderen vertrekken om de agenda van de volgende dag door te nemen.

‘U bent er net en u loopt nu al te bietsen bij de Amerikaanse overheid?’ De stem van Nguyen, de politiechef die bij me is gebleven, klinkt verwijtend.

‘Ja, natuurlijk. Ik sterf van de buikpijn. En weet u, uw overheid kan me maar al te goed gebruiken: in die twee dozen daar zit bewijsmateriaal uit Colombia en Mexico van een fraude gepleegd tegen de Internal Revenue Service. Het zou mij niets verbazen als het in de honderden miljoenen dollars loopt. Maar alle getuigen zijn dood en er is een bedrag van drieëntwintig miljoen dollar betaald. Dus de collectieve vordering van de Russische slachtoffers van Neways International is ingetrokken. Kun je nagaan op wat voor schaal er fraude is gepleegd, in zo veel landen! Allemaal om de leveranciers en de fiscus pootje te lichten!’

‘Belastingontduiking overzee is niet onze zaak. Wij zijn van antinarcotica.’

‘Maar als ik u nou eens vertel waar u tien kilo coke kunt vinden? Is dat niet een aspirientje waard?’

‘Begrijpt u nou echt niet dat wij niet de IRS of de FBI van de staat Utah zijn, maar de DEA van Florida? En u moet de Drug Enforcement Administration niet verwarren met een drugstore!’

‘Wat me al wel duidelijk is, Nguyen, is dat USA vs. Rodríguez Orejuela veel meer impact heeft dan USA vs. Mowen!’

De agenten van de DEA komen terug en vertellen dat mijn vertrek uit Colombia op alle televisiekanalen te zien is. Maar de afgelopen vier dagen heb ik bijna tweehonderd verzoeken om interviews uit de hele wereld afgeslagen, dus het maakt me echt niet uit wat er allemaal gezegd wordt. Ik vraag of de televisie uit mag, want na elf dagen zonder slaap en twee dagen zonder eten zit ik er helemaal doorheen. Ik wil alleen nog maar uitrusten. Dan ben ik morgen beter in staat al mijn medewerking te verlenen.

Als ik dan eindelijk alleen ben, met als enig gezelschap al die bagage en die venijnige pijn, bereid ik me geestelijk voor op iets veel ergers dan een mogelijke blindedarmontsteking. Keer op keer vraag ik me af of de Amerikaanse overheid nou echt mijn leven heeft willen redden of dat het waarschijnlijker is dat deze agenten alleen maar van plan zijn zo veel mogelijk informatie uit me te persen. Als ze genoeg weten, kunnen ze me terugsturen naar Colombia met het argument dat de informatie die ik over de broers Rodríguez Orejuela heb van vóór 1997 blijkt te zijn. Wat de staat Utah beslist, is weer een ander verhaal. Bij terugkeer op Colombiaans grondgebied, word ik dan door al die huichelaars als afschrikwekkend voorbeeld gebruikt voor elke informant of getuige die van plan is mijn voorbeeld te volgen. Leden van veiligheidsdiensten zullen me op het vliegveld staan opwachten met een of ander ‘arrestatiebevel’, uitgevaardigd door het ministerie van Defensie en de staatsveiligheidsdienst. Daarna word ik in een SUV met geblindeerde ramen geduwd en, als al die fijne lui helemaal klaar met me zijn, gooien de media, die boter op hun hoofd hebben, algauw de schuld van mijn marteling, mijn dood of mijn verdwijning op de broers Rodríguez

Orejuela, óf op ‘Los Pepes’¹ óf op de echtgenote van Escobar.

Nooit eerder heb ik zo in de shit gezeten. Ik zou echt niet de eerste zijn die bij terugkeer naar Colombia het loodje legt na een deal met de Amerikaanse ambassade in Bogota. Maar mijn vertrek uit het land in een vliegtuig van de DEA is zowat overal wereldnieuws. Ik sta dus veel meer in de schijnwerpers dan een César Villejas, alias ‘El Bandi’,² of een Pedro Juan Moreno, de twee die het best op de hoogte waren van het verleden van de president. Met dit in mijn achterhoofd neem ik me voor me absoluut door geen enkele overheid of misdadiger een loer te laten draaien. Genoeg voorbeelden van wat me kan gebeuren: Carlos Aguilar, alias ‘El Mugre’,³ werd dood gevonden na zijn getuigenis tegen Santofimio. De vrouw van Pallomari, de accountant van de broers Rodríguez Orejuela, werd vermoord na het vertrek van haar man naar de Verenigde Staten, ook al in zo’n vliegtuig van de DEA. En dat terwijl ze op dat moment de grootst mogelijke bescherming van het Openbaar Ministerie genoot. In tegenstelling tot al deze personen, God hebbe hun ziel, heb ik nooit een misdaad begaan. En het is voor al die duizenden zoals zij, die er niet meer zijn, dat ik de plicht heb te overleven. Dus ik zeg tegen mezelf: ‘Hoe ik het voor elkaar moet boksen, weet ik nog niet, maar ik laat me niet om zeep brengen.’

---

1 Afkorting van Perseguidos por Pablo Escobar (door Pablo Escobar opgejaagde mensen)

2 De Bandiet

3 De Smerige